

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Λέκτον ἑνατον μετροῦντες χρόνον *
*
* ἐτήν γῆν ἰδρευόμεν τῶν Παρθενῶν, *
* * *

Εικοστέσσαρες μῆνες Ἀπρίλην, *
*
* ὅσῃν νῆσον ὄρκομαι τῆς Κρήτης, φίλον. *

Ἐνθακόσα τέσσαρα καὶ χίλια,
*
* ποῦ θά ᾿βροῦν λαοὶ μὲ πετραχίλια.

Ποῦντες ὀκτακόσα καὶ σαράντα τρία,
*
* φοβεροῦ πολέμου νέα ἑσάρτα.

Ἄνταπόκρισις τρελλῆ Περικλέτου - Φασουλῆ.

Περικέτο μου σοφῆ,
*
* σύντροφέ μου κ' ἄδελφέ,
*
* μέσ' ἄπ' τὰ Χαριὰ σου γράφω μὲ χροῦδὸ κοντιλοφόρο
*
* καὶ σὲ κλαίω, φουκαριά μου, ποῦ δὲν ἔχεις μάτρωμα-ντόρο.

Σὲ φιλῶ γλυκὰ ὀτὸ στόμα,
*
* σ' ἐπεθύμησα πολὺ,
*
* μὰ δὲν μοῦγραφες ἀκόμα
*
* πότε θάῤῥη κ' ἢ Βουλῆ.

Εἶμαι ποῦρο Κρητικῶσι
*
* καὶ φορὸ πλατὴ βρακίτσι.

Ἐπαθὲ σὰν μουσαφίρης ἑστραῶσα κ' ἐγὼ τὴν κάπα
*
* καὶ περίφημα περσὸν,
*
* καὶ μαθαῖνω γὰ τὸν Ζάπτα,
*
* μὰ καὶ γὰ τὸν Ραδιόν,
*
* μὲ τὸν Κόντε Θεοτόκη πῶς δὲν τὰχυνε καλά
*
* κ' ἄλλα ρούτιμα πολλὰ.

Κάθουσι σὲ σπῆν δόγη,
*
* τόνα κ' ἄλλο κοσκινίτσι,
*
* κ' ἄπ' ἐκεῖ τὸ σπουλοῦσι
*
* τῆς Ἀθήνας ταλαιῶσι.

Ἄμερα νύκτα, Περικέτο,
*
* τραῶγα, πινω, καὶ κατόπιν
*
* μὲ καρφὲ καὶ ταυραῖο
*
* σχολιάζω τὴν Εὐρώπην.

Ἀπὸ τῶν Χαριῶν τὸν κῆπο
*
* μῆτε μὰ βραδείτῃ δὲν λείπω,
*
* καὶ μοῦ φέρουν λεμονάδα
*
* μὲ μπιανέας καὶ λεμόνια,
*
* καὶ κνιτάζω πρασινάδα,
*
* θάλασσαί, βουρὰ μὲ χιόνια.

Περσιπῶντας χθὲς, ταυφούτη,
*
* σὲ μὲ λάσπη βροῦντρα,

κ' εἶδα κ' ἑνὰν Χαλικούτη
*
* καὶ μὰ Χαλικούσια.

Βλέπω φίλους μας μεγάλους
*
* καὶ ποικίλους καὶ πολλοὺς,
*
* βλέπω Ρώσους, Ἀγγλογάλλους,
*
* μὰ κνιτάζω κ' Ἰταλοὺς,
*
* καὶ δὲν ξέρω πῶς ἔθνημομαι, Συναγματικὸ κοπέλι,
*
* μακαρόνια παρμεζάνα καὶ Σινιόρο Σιλβεστρέλλη.

Βλέπω τὰς ἐρημερίδας
*
* τῶν κλεινῶν Ἰουστράνων,
*
* μὰ κνιτῶ καὶ πυραμίδας
*
* ἀπὸ μυθίας Βενετσιάνων.

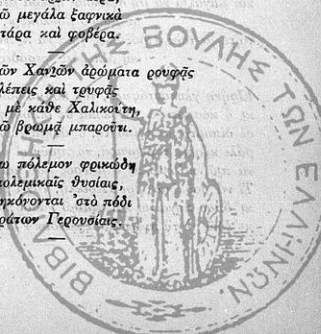
Βλέπω λείψανα μεγάλα καὶ κρημινούς καὶ χόματα,
*
* κ' ἐπειδὴ κατὰ τὸ πλείστον Κρητικῶν δνόματα
*
* λήγουν ὡς γνοσὸν εἰς ἀκῆς,
*
* σὲ καταφιλοῦ πολλὰς
*
* κ' ἐπογράφω: Φασουλᾶκης.

Ἄθῆναι. — Μόλις ἔφυγες κ' ἐπίγηες ὀτὰ Χαριὰ
*
* κακὸ μεγάλο ἔβαλθῃκε-νὰ σκαῖξη τὸν ντιουτῆ,
*
* καὶ τῆς Ἀθήνας ἄναγε τὸ φλογερὸ καμῖν
*
* καὶ παρ' ὄλιγον πόλεμος ἀληθινὸς νὰ γίγη.

Σὺ τραῖς κορυάδια Κορητικὰ,
*
* Μποντουνασιῶν ἀέρα,
*
* κ' ἔδω μεγάλα ἐσρηκὰ
*
* κ' ἀνάτα καὶ φοβέρα.

Ἐσὸ ὀτοὺς κήπους τῶν Χαριῶν ἀώματα ρουφῆς
*
* καὶ βλέπεις καὶ τραφῆς
*
* μὲ κάθῃ Χαλικούσια, μὲ κάθῃ Χαλικούτη,
*
* κ' ἔδω βρωμὰ μαρποῦτι.

Βλέπω πόλεμον φρικώδη
*
* καὶ πολεμικὰς θυσίας,
*
* καὶ σηκῶνται ὀτὸ πόδι
*
* Ζαχαριῶν Γερουσίαι.

Τοὺς πολέμους τοὺς ἀρχαίους ἐνθυμούμαι τοῦ παπποῦ,
κερηνόεις στίχων δλοι
καὶ ἄμολόγησαν καὶ ὁ στόλοι,
καὶ ὁ Ριφάτ ὅτ' ἄνω ἤγειρε καὶ τὸν ῥώτρησε : γὰρ ποῦ ;
Ἄλλ' ὁ κύριος Ρωμάνος ὅπως ἀρπείη τοῦ μιλῆ
καὶ ἀπὸ κόκκινα φεσάκια δὲν ἰδρώνει, Φασουλῆ.

Εἰς τὴν Πόλι καὶ ὁ Γρυπάρης ἤγειρε νύβρη τὸν Τεφρήκ ...
ἤλιπες ἀπὸ συμμάχους τέτοιο κάξο μανιφίς ;
Ἠλιπίζεις καὶ σύ, κανάγια, καὶ ἴδ' οἱ τὸν Ἑλλήνων παῖδες
τέτοιας πάλι δυστυχίας ;
κρίμα καὶ ὅτους Μετζιτζέδες,
κρίμα καὶ ὅτις συμμαχίας.

Χανά τῆς Κρήτης. - Ἀδελφέ, σὲ προσφώνῶ μὲ πόνον...
δὲν ξέρεις πὺς μοῦ ἔφάνηκε τὸ κάξο τῶν γετώνων.
Παραπολὸν μ' ἐρέθεισαν τῆς Σμύρνης τὰ συμβάντα,
καὶ μέρα νύχτα καίγομαι, μὰ δὲν κατέχω γλάντα.

Πάλι τὸ μούσι μου τραβῆ
θωρακοφόρος Ἄρης,
καὶ λέω λόγια παλαβὰ
καὶ πάω περπατάρης
μὲ τάποδιαφοτισματα σὲ δάση δασομμένα,
ἐκεῖ ποῦ διαγόνν τὰ θερά καὶ εἶναι κατοικημένα,
καὶ εἶναι τὰ φεῖδια μαλλιαρά, ἑτήκοδια φολεμμένα.

Ἄχ! καὶ νῆμον ὅτ' ἄθῆνας εἰς τρουθῶ ὅτ' ἀκαρφεῖται
μὲ πολεμικὴ μαγία,
καὶ νὰ βρῶσω, Περικλέτο, μ' ἕνα ἄνω φλογερό
κάθε βάρβαρο μαγκούφρη,
καὶ ν' ἀδείξω μονορουφρι
μὰ μπιτότζια μὲ νερό.

Τώρα ποῦ γράφω τὴ γραφῆ, κολλήγα ἔυλοχέρη,
κτυπῆ τὸ μεσημέρι,
καὶ ἀπ' τὸ τζαμί τὰντικρονὸ Χόντζας τρανὸς προβάλλει
ὅτ' ἄνω μαγαζὶ καὶ ψάλλει.

Κι' ἐγὼ τοῦ λέω : Χόντζα μου νὰ ζήσης τοὺς γασῶ...
ἔλα καὶ παρακίλεσε νὰ φωτισθῆ καὶ ἡ Πόλι,
νὰ δώσω ἱκανοποίησι γὰρ τὸν Κισμὴλ Πασῶ,
καὶ νὰ τὰ ξαναφτερίζωμ καὶ νὰ γενοῦμε φίλοι.

Ἔλα καὶ παρακίλεσε νὰ φωτισθῶν ὅτ' ἡ Πόλι,
νὰ μὴ μᾶς σκαζίζον ἄρμενα, νὰ μὴν κωνίζον στόλοι,
εἰχθῶν νὰ γυρίσωμ ὅτ' ἀπὸ τὴν καθιστάδα,
ν' ἀλλάζωμ παρῶσημα, πεσκόσια σὰν καὶ πρῶτα,
καὶ μαγαζὰ νὰ μὴ σφαλῶν ἡμέρα μεσημέρι
μὲ μαῖου βοουλκέρη,
μῆτε μὲ τοὺς Προξένους μας νὰ πᾶνται Πασῶδες
καὶ Μπέηδες φεσάδες.

Εἰρήνη γλυκοστάφυλη, τὸν κόσμο σου κυβέρνα,
καὶ ὁ κόσμος νὰ χαροκοπῆ σὲ δίπορη ταβέρνα,
σὲ δίπορη, σὲ τρίπορη, σ' ἀσημοκοκκιωμένη,
βάλε κρασί, ταβερναρά, νὰ πᾶν οἱ δυνασμένοι,
νὰ πῶ καὶ ἐγὼ καὶ ὁ μαῦρος μου καὶ τὸ λαγωνικό μου...
Τι νὰ σοῦ πῶ, βρε Περικλή, τρεχὶ τὸ ροικὸ μου,
καὶ ὅπου πηγαίνω καὶ σταθῶ νάσω καὶ μία κρείς,
καὶ ἴδω μὲ τὰ πολιτικά σὲ κάνουν ν' ἀπορήσης.

Θαροῦ πὺς εἶμαι, Περικλή, ὅτ' ὀφλογερό καμίν,
καὶ ἴδω συζητήσι παντοῦ πὺς Ὑπουργὸς θὰ γίνῃ,
καὶ μοῦ μοῦ μοῦ καὶ ψι ψι ψι κᾶτω ὅτ' Ἐντριβάνη,
τὸν Πολογώρη μὲν πολλοὶ καὶ τὸν Κεφαλογάρνη,
μὰ καὶ τὸν Σαχλιμπάνη.

Κι' ἴδω μεγάλῃ κρείς δοῦ
καὶ ἴδω φανάτων ὅπως σὺ,
καὶ ἴδω συζητήσι σφοδρά,
Ἑλλήνες γὰρ ἐομέν καὶ εἶοι.

Ἀθῆναι. - Φίλε Φασουλῆ, νὰ μὲ πληροφοροφήσης
τί γίνονται τὰ πράγματα καὶ πὺς ἀπὲρ ἡ κρείς.

Κρήτη. - Φίλε Περικλέτο, δίχως νὰ πολυλογῶ,
καθισούχασε καὶ ἡ κρείς, καθισούχασα καὶ ἐγώ.
Ἦερασε ποῦ λὲς ἡ μάτορα
καὶ Ὑπουργοὶ γένησαν τώρα
Λογιάδες καὶ Κριάρης, ἄνδρες ὄντως συνετοὶ
καὶ ὅτ' ἡ γνώσι δυνατοὶ.

Ἀθῆναι. - Φίλε Φασουλῆ, κανεὶς ἴδω δὲν νοιώθει
τί διάβολο συμβαίνει...
ἀκόμ' ἱκανοποίησι καμμία δὲν ἰδῶθη
καὶ ὁ στόλος περιμένει.

Κρήτη. - Φίλε Περικλέτο, περπατώντας ἐμάθ' το
τὸ κανούρη τὸ μαντάτο.
Πόλεμο ζητοῦν πολλοὶ
τῆς Ἀθῆνας κουζουλοῖ,
καὶ ἂν ὁ Κόντε-Θεοτόκης δὲν θελήσῃ νὰ τὸν κἀνῆ
θὰ τὸ ποῦν τοῦ Ντεληγάρνη.

Καθ' ἑνὲς τοῦ Ζαχαράτου. - Φιλτάτε μου Φασουλῆ,
ὅτ' ἄνω Ρωμάνο κάθε τόσο πᾶν οἱ Πρέσβεις ἐν στολή,
καὶ ἐν τῷ μῶσφ τὴς φούρας καὶ πολεμικῆς μαγίας
ἐπραστήσαν καὶ τὰ μῆλη τῆς Φιλίππου Κοινωνίας,
καὶ οἱ καρδάδες καὶ οἱ ντουήδες συζητοῦν τὴν μῆνιν τώρα...
ὄσο γὰρ λεπτομερείας τὰς ἐρημεϊάδας ὄρα.

Καθ' ἑνὲς τοῦ Μουλαντάκη. - Περικλέτο κουζουλέ,
τώρα πάνω γαργιλέ,
καὶ νομίζω πὺς ἀκούω φοβεροὺς ἠητόρων κτύπους...
ἐμάθ' αὐτὰ τὰ μαντάτα καὶ συχαίρω τοὺς φίλιππους.

Σὲ δὲ Χοντζάδες ἔλεγα τὰ τὸν φίλιππον πάντα,
καὶ μ' ἐρωτοῦσανε καὶ αὐτοὶ
πὺς ἐπραστήσαν καὶ γηατί,
καὶ ἐγὼ τοὺς εἶπα κερχνὸς πὺς δὲν κατέχω γλάντα.

Τοὺς θριάμβους σας ἀκούω καὶ τὸ στήθος μου πηδῶ...
ἴνα κάνεις ὅτ' ἡ Ἀθήνα καὶ δὲν ἔρχεσ' ἐπαδὰ
νὰ φωνάζης ἔξω νοῦ ; ...
πάω καὶ ὅτ' Ἀλιεκανοῦ,
πάω καὶ ὅτ' Ὀκλιμιαρά,
διάολος νὰ σὰς ἐπάρη.

Γίνομ' ἕνας Σάντο-Πάγχα καὶ καββάλα σὲ γαῖδοῦρη
ξεφρονίζω : ποῦρη ποῦρη,
ἔχεις κούτιλο καὶ μούρη.

Κάθε τόσο περιγρονούν κ' ἑπαδά πολιτικάς
κ' ἔδω πέρα, Περικλέτο, ρεδιγνόνται μερικαὶς
τὰ Συντάγματα κυτιοῦν
Ἀθηναίων κεχρητόων,
καὶ ζηλεύουν καὶ ζητοῦν
ἀλλαγὰς τῶν καθεστώτων.

Καὶ οὐ τοῦται τοῖς μερῶν
θέλουν κάμψοσι, κερφάλια,
τοῖς ἴδικαίς μας λενθεραῖς
νὰ τοῖς φᾶν μὲ τὴν κούτλια.

Κί' ἔδω πέρα, Περικλέτο, πού περυνῶ ζωὴ καὶ κότα,
μεταρροθυμωτὰς θὰ ὄῃς,
γὰ καινούσια καθεστῶτα
κελαιδεῖ κ' ὁ Κελαιδῆς.

Ρηζικέλευθοι ποῦ πάτε ;
κ' ἂν τὴν Κρήτην ἀγαπάτε,
μὴ γὰ τὸ Θεὸ θεομιοῖς
καὶ θεομῶν παροξυσμοῖς.

Δὲν ποιοθῆκαν μ' αἵματα τῆς Κρήτης τὰ λαγκάδια,
μῆτε ἄγῃλὰ ἴστοις οὐρανοῖς ἑνάχθησαν τ' Ἀρκάδια,
καὶ μῆτε σημαῶν σταυροὶ κ'υλισθηκαν ἴστα χρώματα
γὰ θέσεις καὶ γὰ κόμματα.

Τί γυαλὸς μὲ τοὺς ἀφροῦς του τὸ νηαὶ σας στεφανώνει !...
μὴ κανένας φιλαρχίαν ματαίοδοξον νοσηί,
κ' ἕνας πόθος κ' ἕνα κόμμα μοναχὰ νὰ σᾶς ἐνώνη,
τὸ θαλασσογεννημένο, τὸ μεγάλο σας νησί.

Τοῦ Ζαχαράτου καὶ ὁφένες. - Κί' ἐγὼ ποῦ τώρα χάσκα
γ' αὐτὰ τὰ λόγια, Φασουλή, πληρότητα συμφάσκα.
ἴπες τους ν' ἀφήσουν ἴσχυα τὰ καθεστῶτα πράγματα,
πῶς μὲ τοὺς φευτικούς θεομιοῖς καὶ τὸ φευτισυντάγματα
δὲν γίνονται δουλειαὶς
κ' ἀδεάζονται κοιλιαῖς.

ἴπες τους νὰ περιμένουνε, ἴπες τους πῶς ἔχουν χρόνα
γὰ νὰ προκόψουν σὺν κ' ἔμαῖς μ' ἔλληαίς καὶ μὲ κορδόνια.
ἴπες τους πῶς ἔχουνε καιρὸ
γὰ βήματος μπουρῖνι,
καὶ νὰ σηκώσουν πατερὸ
γὰ τοὺς θεομιοῖς κ' ἐκείνοι.

**Ἀπὸ τὰ Χανιά τῆς Κρήτης, καὶ ὁφένες Μαν-
|ροκαθάδου...**
Ἐγνωρίσθη, Περικλέτο, καὶ μετὰ τοῦ Βορεάδου,
τοῦ Συμβούλου τῆς Παιδείας, ποῦνα Κρητῆ ἀγαπητὸς,
καὶ προσήθεον ἑταῖος καὶ καθ' ὅλα συνετῶς
τοῦ μεγάλου Συνεδρίου τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων
τῆς Ἑλλάδος διδασκάλων,
καὶ γνωρίζει καὶ τὰ γέμια ποδογύρον νὰ βασιτῆ
κ' ἀσπαρμοῖς θεομιοῖς ἐδέχθη τοῦ Βικέλα καὶ τοῦ Στάη.

ἴγνώρισα τὸν Τσαγκαράκη,
ἴγνώρισα τὸν Κονταράκη,
ἴγνώρισα τὸν Κατζουράκη,
ἴγνώρισα καὶ τὸν Σταυράκη.

ἴγνώρισα καὶ τὸσοὺς ἄλλους, μὰ κ' Ἀγάδες μερικῶς,
κ' ἔταν Εἰθω θὰ σοῦ φέρω ταμπουράδες Κρητικῶς,
κ' ἔταν ὄῃς ὁ Θεοτόκης πῶς καθίζει κ' ἄλλους φόρους
νὰ τοὺς παίξῃς μὲ τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων τοὺς ἐπίτορους.

Κί' ὁ Δραμιτινὸς ὁ γείτων ἔπεισε μαζί μου σκάκι,
κ' εἶδα τὸ τυπογραφεῖον τὸ λαμπρὸν τοῦ Φραντζεσκάκη,
ποῖχε καὶ στοιχεῖα νέα, μὰ καὶ πιστηρῶν
ἐκτυπῶν φιλολόγους κ' ἀληθῶς δραστηρίων.

**Καὶ ὁφένειον τῶν Ἡρώων
καὶ Πλατεῖα τοῦ Ψυροῦ...**
πλήθος μαχητῶν ἀδρόων
τὴν ἀμάδα θεωρεῖ.

Πᾶω κάποτε μονάχος εἰς τὴν Σούδαν τοῦ Φαλήρου
καὶ τὴν μυρωδιὰ τῆς πέτρον,
κ' ὀστροφὸς φλέγει τὸ Κουβέρον,
κ' ἔγινε κ' ὁ Κόντε Τζωρτζῆς τοῦ πηρὸς καὶ τοῦ οὐδῆρον.

**Ἀπὸ τῆς Κρήτης τὰ Χανιά καὶ καὶ ὁφένες
ἴἈδύμ...**

ἔβαλα τὴν βελὰδα μου, τῶν Ἀθηναίων ἀντίμη,
καὶ λάμπων σὺν Ἀγγερινῶς καὶ σὺν Ἀποσειρῆτης
ἴπῃγα νὰ ὄω τὸν Πρίγκηπα, τὸν Ἀρμωστὴ τοῖς Κρήτης.

Τὸν Παππαδωμαντόπουλο κιντᾶζω μὲ γραφίδα...
καιροὶ καὶ χρόνοι πέρασαν κ' ἀκόμη δὲν τὸν εἶδα.
Κί' ἐκείνος ἴπο συγγραφεὺς καὶ ποιητῆς πρὸ χρόνων
καὶ κορυφὰς ἀνέβαινε δυσβάτων Ἑλικῶνων,
ἀλλὰ σὺν εἶδε, Περικλή, πῶς ἀπὸ σβέρος ἠρώσις,
τοὺς οἰστροφὸς ἐλησμόνησε
κ' ὄσας ἐξάνεις προκαλεῖ φιλῶδοξος νεότης,
κ' ἔγινε τώρα σοβαρὸς καὶ διπλωμάτης πρώτης.

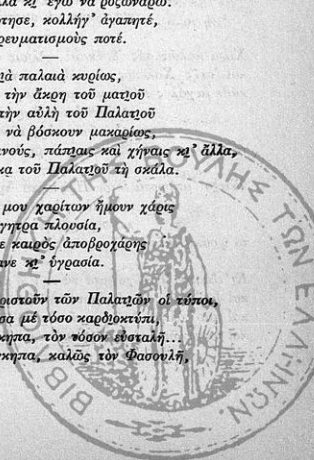
Κί' ἐγὼ μὲ τοὺς Παλατιανούς ἴπῃγα ν' ἀνοῖξω σχέσεις,
καὶ μ' ἐπεδέχθη πρόσχαρος ὁ κύριος Λεμπέτης,
σοπουδαῖος ἀντιπλοίαρχος καὶ χορευτῆς μεγάλος,
ποῦ δὲν τοῦ φεύγει μπάλος.

Λοιπὸν ποῦ λὲς καθίσταμε, μοῦδοσε καὶ ταῖγρο,
κ' ἄρχισα τότε γὰ πολλὰ κ' ἐγὼ νὰ ροζωνάρω.
Καὶ κατ' ἀρχὰς μ' ἐρώτησε, κολληγ' ἀγαπητέ,
ἂν κατὰ τύχην ἔπαθα ρευματισμοῦς ποτέ.

Κατόπιν ὀμνήσαμεν γὰ παλαιὰ κυρία,
καὶ μὲ τὴν ἀκρη τοῦ ματοῦ
μὲς τὴν αἰλή τοῦ Παλατιοῦ
εἶδα καμπόσα ζωντανὰ νὰ βόσκουν μακαρίους,
μαῖμοῦδες, κότες, πετεινοῦς, πάχους καὶ χήνας κ' ἄλλα,
καὶ μὲ παλμοῦς ἀνέβηκα τοῦ Παλατιοῦ τὴ σκάλα.

Μ' ἐκείνην τὴν βελὰδα μου χαρίτων ἴμουν χάρις
σὲ θέλητῃρα πλοισία,
κ' ἐκράνα γηατ' ἴχανε καιρὸς ἀποβροχάρης
κ' ἔκανε κ' ἴγρῶσια.

Γνωρίζεις πῶς μ' ἐχαριστοῦν τῶν Παλατιῶν οἱ τόποι,
μὰ τέλος πάντων ἐφθασα μὲ τόσο καρδοκίτῃ,
κ' ἀντίκρυσα τὸν Πρίγκηπα, τὸν πόσον ἐσταλή...
Τρεῖς χαιρετῶ τὸν Πρίγκηπα, καλῶς τὸν Φασουλή,

καλώς τότε που κόπησε κι' ἔδω γὰ τραγουδῆση
νὰ μᾶς καλοκαρδίση.

Γιὰ κίττα γύρω τῶν βουνῶν τὰ χροισμένα φρούδα,
γιὰ κίτταε και μερικὸς
τῶν Κρητικῶν πολιτικοῦ,
ποῦ θέλουν στρούγγας σὰν και οἶα, μὰ δὲν εὐρίσκουν γίδια.

"Ἐλα και σὺ τῶν Ἀθηνῶν ὁ ξυλοσακαράκας
και τὸν θαναμίσιον λαὸν τραγοῦδισε τῆς βράκας,
ποῦ γιὰ μικροσυμφέροντα δὲν δίνει μὰ πεντάρα
και τοῦ φτεροῦει τὴν ψυχὴ τῆς Κρήτης ἢ λαχτάρα.

"Ἐλα κι' ἔδω, κὲρ Φασουλῆ,
ὀστην ἦσθον σου τὴν προσφιλή,
νὰ ψάλῃς μεταρροθμιστάς,
νὰ ψάλῃς Γερονοισιάς,
κι' ἐξέμνησε περιχαρῆς μὲ τοῦ Ρωμηοῦ τοὺς στίχους
και τῆς Βουλῆς τῆς Κρητικῆς τραοῦς Σαρανταπῆχους.

Βουνῶν ἄερα χόρτασε
κι' ἔδω μαζί μας γιώρτασε
τὴν σγολὴ τῶν παλληκαριῶν, τ' Ἀη-Γεωργιοῦ τὴ χᾶρι,
νὰ ὄης κι' ἐμὲ τὸν Νάναρχο τοῦ κάμπου καρβαλάρη,
και διεθνή στρατεύματα ἔμπροστά μου νὰ περνοῦν
και νὰ μὲ προσκονοῦν.

Τέτοια τὸ Πριγκηπόπουλο μὸ ἴμλησε μὲ πόνο,
κι' εἶπα κι' ἐγὼ μὲ τόνο.

Χίλια καλῶς σὰς ἔβηκαμε, χίλια και δυὸ χιλιάδες,
κι' οἱ κάμποι μὲ τὰ λουλουδα και μὲ τοῖς περσιανάδες
ν' ἀνθοβολοῦν παντοεινὰ
γιὰ σέτα τὸν ἀφέντη,
και τὰτορροῦεῖνα βουτὰ
νὰ σκίβουν ὅτὸν λεβέντη.

Χίλια καλῶς σὰς ἔβηκαμε, χίλια και δυὸ χιλιάδες,
κι' οἱ κάμποι μὲ τὰ λουλουδα και μὲ τοῖς περσιανάδες
ν' ἀρωματίζον πάντοτε χρυσὴ παλληκαριά,
ποῦ τοὺς αἰματοπότισε γιὰ λίγη ἄλευθριά.

Χίλια καλῶς σὰς ἔβηκαμε μὲ χίλια καλημέρα,
κι' ἂν σὺ, λεβέντη Πριγκηπα, κλεισμένος ἔδω πέρα
ζωὴ περνεῖς ἀσκητικὴ και μὲ χολαῖς ποτίζεσαι,
γιὰ τέτοια μὴ σκοτίζεσαι.

Χίλια καλῶς σὰς ἔβηκαμε, χίλιαι φοραῖς σπολλάτην,
και ὅτῃς Χαλέπας τὸ πτωχὸ και τὸ μικρὸ Παλάτι
κάθε μεγάλος πόθος μας μὰ ἔμερα νὰ χορῆση,
κι' ἐκεῖ ὅτῃς ἄκρας τῶν βουνῶν
κι' ὁ Φασουλῆς τῶν Ἀθηνῶν
νὰ βγάλη τὴν βελίδα του και βράκα νὰ φορέση.

Τέτοιο ἔμπροστά ὅτὸν Πριγκηπα ἔραγοῦδησα τραγοῦδι,
κι' αὐτὸς μὲ διεφώτισε
και σοβαρὸς μ' ἐράττησε :
τὸ φράκο τοῦτο ποῦ φορεῖς μὴν εἶναι τοῦ Σκουλοῦδη;

Κι' εἶπαμε λίγα χωρατὰ νὰ πᾶν ἢ πίκραις κάτω,
και μὸσοφιξε τὸ χεῖρ μου, τὸ τόσο γυλικατο,
και παρ' ὀλίγον δυὸ φοραῖς ἄχ ἄχ νὰ ξεφανώσω,
και ταπεινῶς ἐπέλεγα γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσω.

Κι' ἔφυγ' ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα, καυκάλα φωραλέα,
και ὅτου γαμπροῦ μου ἴγωρια νὰ ἴδω τοὺς ἡμέτεροσ μου,
κι' εἶδα τὸν Τσελλόν τὸν γλυκύν, τρανὸν Εἰσαγγελέα,
και τὸν ἐπαρακάεσα κι' ἐκ μέρους σου κι' ἐκ μέρους μου
αὐτὸ τὸ φέλλον τοῦ Ρ ω μ η ο ὦ νὰ μὴν τὸ κατασχέση
κι' ἂν εἶτα δὴ και τίποτα μὰ μοῦ τὸ πασηρώση.

Μάθε πὼς εἰδ' ἀποβραδὸς και τὸν Ἀσκαλοζάνγη,
ποῦ τὴν σεμνὴ του λεβεντὰ κανένας δὲν τὴν φθάνει.
Κατόπιν και τὸν ἐμριμθὴ τὸν Παπαφράγκο ἴγωρία
και μοῦτε : καλὸς ἄριος, και τοῖπα : καλὸς ἄριος.
Μὰ κι' ὁ Μαρσᾶν ἴγωριστήκε μ' ἐμὲ τὸν στενοβράκη
κι' ἐπανηγύρεσα φαιδρὸς μὲ τὸν Πανηγυράκη.

Κι' ἔδω τραπέζια γίνονται μὲ διαρκεῖς προσποιεῖς,
κι' ἔδω πολλὴν ἐμφράδειαν ἀκούεις κάθε τόσο...
Ἐλληρικῶν δέλοισι τὸ νόημα τῆς γλώσσης,
κι' ἐγὼ τομίζω κατ' αὐτὰς πὼς δὲν θὰ τὸ γλυτώσω.

Πὼς πάνε τὰ Σμυρναῖκα, νερόβρασε φιδε ; ...
εἶδες και σὺ τὸν Πρίγκηπα τῆς Κρήτης ; ... ἄμμη δέ ;
Ἐκάθισες οὐ Παλαεῖο
πολιτρόνα, φαμφαρόνο ;
ἔφαγες τόνους τοῦ κουτιοῦ
μὲ τρεῖς δεκάρας μόνο ;

Κεράσι Γερακαριανὸ σου ὄρθοισε τὰ χεῖλι ;
ἐφάρεγες ὀτὴ θάλασσα λαγοῖς μὲ πετραχίλι ;
Τέτοιος ἐφάρεγα κι' ἐγὼ μετὰ τοῦ Φαρουδάκη
κι' ἐγγνώρια σὰν πεθερὸς και τὸν Πεδερουδάκη.

Εἶδες τριγύρω σου στρατοῦς παντοδαπῶν Καισάρων ;
εἶδες συγχρόως κι' ἐνταυτῶ Ἀντάμων τοσαῶρον
τὴν δίχρωμη, τὴν τριχρόμη, τὴν παρδαλί παντήρα ;
ἄμμη τί λοιπὸν κορδόμεσαι και τὴν κακὴ σου ἔμερα ;

Ἀτὰ σοῦ γράφω, Περικλή, κι' ἄμυδαλοσακισματα
σοῦ στέλλω χαρεῖσματα,
κι' ἄλλα σκοπεῖω νὰ σοῦ πῶ ὅτὸ προσεχὲς τὸ φέλλο,
μὰ κῆμα ποῦ δὲν εἰσ' ἔδω νὰ μὲ χορτίσης ξύλο.

Πανηγυρις Πειραϊκῆ, τὰ μάλιστα ποιητικῆ.

Ἰμνησωμεν πανήγυριν ὀραῖαν ἐν ὀλίγοις...
ὁ ποιητὴς τοῦ Πειραιῶς, ὁ Γεωργηὸς ὁ Στρατήγης,
αὐτὸς ἀποῦ ἔραγοῦδης γλυκαῖα τὸ Σπῆτι,
αὐτὸς ποῦ τόσα ρήματα βροητόφανος κηρύττει,
πανηγυρίζει σήμερον μετὰ σεῖραν ἀγώνων
τὴν ὀραῖαν τὴν ποιητικὴν εἰκοσιπέντε χρόνων.

Μετέχει δὲ τῆς ἑορτῆς τὰ μάλιστα προθύμως
τοῦ Πειραιῶς ὁ ἄημος,
ἀλλ' ὄμως κι' ἡ πρωτεύουσα τὸν ποιητὴν συχαίρει,
κι' ὁ Κρητικὸς ὁ Φασουλῆς
μετὰ θερμότητος πολλῆς
ἀπὸ τῆς Κρήτης τὰ Χατὰ τοῦ σφίγγει κάθε χεῖρ.

